

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 270.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Νησάκι Δοκός, καλοκαίρι 2001

Ξημέρωνε, και ο άντρας παράτησε για λίγο την ολονύχτια δουλειά του προκειμένου να σκαρφαλώσει στον αγαπημένο του βράχο και να απολαύσει την ανατολή του ήλιου. Ένας γλάρος τον καλημέρισε από μακριά με ένα τσαχπίνικο κρώξιμο, που τον έκανε να χαμογελάσει. Αυτά τα ύπουλα «γεράκια της θάλασσας», όπως συνήθιζε να τα λέει, δεν ήταν καθόλου ηλίθια, όπως πίστευαν οι άνθρωποι της πόλης. Αντίθετα, ήταν παμπόνηρα και αεικίνητα, έτοιμα να επινοήσουν τις πιο απίθανες λύσεις στο πρόβλημα «αφρόψαρα». Δεινοί βουτηχτές όπως ήταν, μπορούσαν μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα να εντοπίσουν τον λαχταριστό τους μεζέ και να τον ανασύρουν από την επιφάνεια της θάλασσας, ειδικά αν ο κυματισμός της ήταν απαλός, όπως εκείνη τη μέρα.

Ο άντρας χαμογέλασε, στηρίχτηκε στους αγκώνες του και επέτρεψε στον εαυτό του μια μικρή ανάπαυλα από την κοπιαστική δουλειά της νύχτας. Όπως κάθε μέρα, τούτη η ώρα ήταν το μοναδικό κομμάτι χρόνου που απολάμβανε πραγματικά. Ο ήλιος, αυτός ο ζωοφόρος πύρινος γίγαντας του ουρανού, είχε αρχίσει να ξεπροβάλλει πίσω από τις κορυφές της Ύδρας, απλώνοντας τις πιο μαγευτικές πινελιές πάνω στον βαθύ μπλε καμβά της θάλασσας μπροστά του. Μα και οι ήχοι γύρω του

δεν πήγαιναν πίσω. Πρόσφεραν ως υπόκρουση τα τιτιβίσματα νεοσσών που απαιτούσαν την τροφή τους, το σκάσιμο των κυμάτων στα απόκρημνα βράχια της ερημικής παραλίας και τα σφυρίγματα του ανέμου, που τότε αποφάσιζε να είναι γαλήνιος σαν πρωινή αύρα και τότε άγριος σαν καταιγίδα.

Εκείνη την ώρα της ημέρας ο Μαρτίνος Λιβέρης ξεχνούσε ποιος ήταν πραγματικά και τι έκανε στο άχαρο παρόν προκειμένου να επιβιώσει και επέτρεπε στον εαυτό του την απόλαυση της ονειροπόλησης. Φανταζόταν τη μικρή, χιλιοτσακισμένη ψαρόβαρκα του σαν υπερσύγχρονο ερευνητικό σκάφος και τον εαυτό του σαν ατρόμητο εξερευνητή των θαλασσών που καταδυόταν στα πιο απρόσιτα υγρά βάθη των ωκεανών για να ανασύρει στην επιφάνεια μυθικά ναυάγια και αμύθητους θησαυρούς. Ήταν το ίδιο όνειρο που είχε πάντα από παιδί, από εφτά χρονών άτριχο παιδαρέλι, τότε που η μάνα του του επέτρεψε για πρώτη φορά να φύγει λίγο από τη φούστα της και να κάνει ολομόναχος τη βουτιά του, με όπλα μια παμπάλαια μάσκα και έναν φθαρμένο αναπνευστήρα.

Ακόμη θυμόταν την έκσταση που είχε νιώσει όταν έκλεισε στις μικρές παλάμες του λίγη άμμο από τον πάτο της θάλασσας και ανέσυρε στην επιφάνεια το πρώτο του όστρακο. Ακόμη το είχε στην κάμαρά του εκείνο το όστρακο. Είχαν περάσει είκοσι δύο χρόνια από τότε, κι όμως τις νύχτες ακόμη το έβαζε στο αυτί του για να ακούσει τους ήχους του βυθού, όπως τον είχε δασκαλέψει ο καπετάνιος.

Ίσως κάποια μέρα..., αναστέναξε βαθιά. Ίσως κάποια μέρα καταφέρω να ξεφύγω αποδώ και να γίνω κι εγώ σαν αυτόν...

Χαμογέλασε πικρόχολα. Δεν ήταν κακό να ονειρεύεται κανείς, αλλά ήταν πολύ κακό να μην έχει ακόμη ούτε ένα τόσο δα εφόδιο για να κυνηγήσει το όνειρό του. Κόντευε τριάντα χρονών, και το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να κουβαλά τη φήμη του καλύτερου δύτε της περιοχής και του κουβαλητή

των καλύτερων ψαριών για τις κουζίνες των ακριβότερων ξενοδοχείων της Ύδρας. Εντάξει, είχε κι άλλα καλοπληρωμένα προσόντα εκτός από αυτά. Μπορούσε, για παράδειγμα, να είναι διαθέσιμος όλες τις εποχές του χρόνου για όποιο μερεμέτι τον χρειάζονταν οι συντοπίτες του αλλά και οι πλούσιοι επισκέπτες του νησιού· μπορούσε να κουμαντάρει από καϊκι μέχρι θαλαμηγό ανά πάσα στιγμή και με κάθε καιρό· και μπορούσε να μπαλώσει κατεστραμμένα δίχτυα σε χρόνο ρεκόρ, απαλλάσσοντας τους ιδιοκτήτες τους από κοπιαστική εργασία ωρών που θα τους στερούσε χρόνο από την ημερήσια δουλειά τους στη θάλασσα και στις οικογένειές τους.

Όλα αυτά τα έκανε με το αζημίωτο φυσικά, όμως τα χρήματα έφταναν για να εξασφαλίζει μόνο την αξιοπρεπή διαβίωση του ίδιου, της μάνας του και της αδερφής του. Μέχρι πρόσφατα εξασφάλιζε και το πιτό του πατέρα του, αλλά, ευτυχώς για όλους τους, αυτό το πιτό έγινε τελικά και η ταφόπλακά του: γυρνούσε μεθυσμένος από κάποιο καπηλειό της Ύδρας, όταν το ξαφνικό καλοκαιρινό μπουρίνι έπιασε στον ύπνο αυτόν και το σαπίμι που αποκαλούσε «ψαρόβάρκα του» – πώς ήταν δυνατόν να παίρνει τον τίτλο της ψαρόβαρκας ένα κομμάτι ξύλο που δεν είχε εκτελέσει αυτό το καθήκον ποτέ; Από τότε που θυμόταν τον εαυτό του, ο Μαρτίνος δεν είχε δει ποτέ τον πατέρα του να κάνει κάτι άλλο εκτός από το να μπεκροπίνει και να σαπίζει στο ξύλο τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Έπνιξε μια βλαστήμια και κίνησε ξανά προς την παραλία για να αποτελειώσει τη δουλειά του. Ξημέρωνε, και σε λίγες ώρες θα κατέφθαναν στα μέρη του τσούρμα από πλούσιους τουρίστες αναζητώντας απόμερες παραλίες για τις πρόσκαιρες περιπέτειές τους – πολύς ήλιος, υπέροχος βυθός για ερασιτεχνικό ψαροντούφεκο και δεκάδες σκιερές γωνιές πίσω από ψηλούς βράχους για λίγο υπαίθριο σεξ πριν από την επιστροφή στα κότερα. Είχε συναπαντηθεί κάμποσες φορές με δαύτους ο

Μαρτίνος και σχεδόν πάντα αποκόμιζε την ίδια εντύπωση: η σύγχρονη κοινωνία ήταν γεμάτη από λεφτάδες ψευτονταήδες και από εύκολες γυναίκες που πουλούσαν ευχαρίστως τα θέληγρητρα της νιότης τους για μερικές διανυκτερεύσεις σε κότερα τα οποία οδηγούσαν επί πληρωμή συνταξιούχοι καπετάνιοι.

Ο Μαρτίνος δεν είχε πάρε δώσε με αυτούς, παρά τις συχνές προσπάθειές τους να αποκτήσουν κάποια φιλική σχέση με τον γραφικό ντόπιο που μαντάριζε αμίλητος τα δίχτυα του. Αρκετές φορές διασκέδαζε με την τάση τους να του μιλούσαν να ήταν καθυστερημένος ή ηλίθιος. Κατά τη γνώμη τους, ο τρόπος ζωής του σίγουρα θα του είχε πειράξει το μυαλό. Ποιος υγιής νέος άνω των δεκαοχτώ ετών θα μπορούσε να ζήσει μόλιμα σε ένα νησί πενήντα κατοίκων δίχως να του σαλέσουν τα λογικά; Και ποια όμορφη νέα γυναίκα θα τον πλησίαζε, αν όχι για να ζήσει μαζί του λίγες στιγμές ελεύθερου, πρωτόγονου έρωτα; Ναι, το ήξερε καλά το σινάφι τους. Κι αφού δεν σκόπευε να έχει νταραβέρια μαζί τους, δεν είχε κι αυτός με τη σειρά του κανέναν λόγο να τους δείξει πόσο ευφυής και πόσο διαβασμένος ήταν.

Τακτοποίησε τα δίχτυα του και πήρε το ανηφορικό μονοπάτι που οδηγούσε στο σπίτι του. Η ώρα κόντευε οχτώ και, όπως κάθε τέτοια ώρα, κάθε πρωί ανελλιπώς, η μάνα του στριφογύριζε στη μικρή αυλή κουβεντιάζοντας με τα καναρίνια της. Θα πρέπει να είχε καμιά δεκαριά, και το καθένα από αυτά είχε ένα ταμπελάκι με το όνομά του κολλημένο περίτεχνα στη βάση του κλουβιού του. Τώρα κουβέντιαζε με τον Αριστείδη, ο οποίος, κατά τα φαινόμενα, συνέχιζε τις αταξίες του, προτιμώντας να «τα κάνει» στη μικρή μπανιέρα του αντί να ρίξει, όπως έπρεπε, τη βουτιά του εκεί μέσα.

Ο Μαρτίνος χαμογέλασε και, αφού πλησίασε αθόρυβα τη μητέρα του, την αγκάλιασε από τη μέση και της έδωσε ένα ζωηρό φιλί στο μάγουλο.

«Έχει πολύ θράσος ο Αριστείδης σου» την πείραξε, κοιτώντας με σοβαρότητα το ανύποπτο πτηνό, που επέμενε να ανακουφίζεται επιδεικτικά στην ολοκαίνουρια μπανιέρα του. «Γιατί δεν τον αμολάς, να ησυχάσουμε;»

«Δεν θα είναι ευτυχισμένος εκεί έξω...» είπε με έναν αναστεναγμό η μάνα του. «Πώς να τα βάλει ένα τόσο δα μικρό πουλάκι με τόσους κινδύνους; Ο κακομοίρης, δεν ξέρει τίποτ' άλλο εξόν από αυτό το κλουβί. Εξάλλου, τραγουδάει πióτερο απ' όλα. Μια φορά τον άκουσα να τραγουδάει στις τρεις το πρωί, το ξέρεις; Αλλά πού να το ξέρεις! Όταν δεν είσαι στα νερά, κοιμάσαι σαν αρκούδα. Και σου 'χω πει να μην κουράζεσαι τόσο, γιε μου...»

«Μου αρέσει η δουλειά».

Ο Μαρτίνος βούτηξε μια καρέκλα, έβαλε τη μάνα του να καθίσει και έσυρε κοντά της το μικρό τραπεζάκι για να βολέψει κάπου το πονεμένο της χέρι, που τώρα τελευταία δεν το κινούσε σχεδόν καθόλου.

«Πότε θα κόψεις τα βελονικά και τα πλεξίματα, ρε μάνα;» τη μάλωσε, αλλά με τόση τρυφερότητα ώστε η μεσήλικη γυναίκα βούρκωσε αμέσως. «Ο γιατρός σ' το είπε ξεκάθαρα: ή τα κόβεις, ή μπαίνεις στο νοσοκομείο για μαχαίρι. Δεν έχεις ανάγκη να δουλεύεις, πόσες φορές θα το πούμε; Δεν μας λείπει τίποτα, έτσι δεν είναι; Και η προίκα της Έλενας είναι σχεδόν έτοιμη. Γεμίζω το βιβλιάριο κάθε μήνα».

«Δεν είναι τα λεφτά...» απολογήθηκε δακρύζοντας η γυναίκα. «Είναι η συνήθεια, παιδί μου. Πρέπει κάτι να κάνω, δεν μπορώ να κάθομαι. Έτσι είμαι μαθημένη απ' τα μικράτα μου, το ξέρεις. Είναι καλό για το μυαλό μου. Πώς να περάσει ο χειμώνας σε τούτο το νησί, Μίνο μου; Πώς να γεμίσουν οι ώρες τώρα που εσείς λείπετε συνέχεια απ' το σπίτι; Κάποια στιγμή θα φύγετε τελείως, και τότε...»

«Θα αργήσει αυτή η ώρα» της δήλωσε ξερά ο Μαρτίνος,

αρχίζοντας να αντιλαμβάνεται προς τα πού ακριβώς κατευθύνονταν για άλλη μια φορά η κουβέντα.

«Μην το λες!» αντέδρασε αμέσως εκείνη. «Είσαι πολύ όμορφος άντρας. Έχουμε περπατήσει μαζί στην Ύδρα και έχω δει πώς σε γλυκοκοιτάζουν όλες. Εσύ τις διώχνεις, το ξέρω καλά. Πες μου, πού έφταιξα και έχεις γίνει τόσο αγριάνθρωπος;»

«Δεν μιλάμε για μένα τώρα».

«Ναι, για σένα μιλάμε!» ύψωσε τον τόνο της φωνής της. «Μην τολμάς να μου σηκώνεις βουνά και να κρύβεσαι μέσα στο καβούκι σου. Κοντεύεις τα τριάντα, Μαρτίνο, και είσαι ακόμη ριζωμένος εδώ, σ' ένα νησί που δεν θα έχει ποτέ τη χαρά να δει άλλο σπίτι να χτιζεται στη γη του, περιμένοντας τι... ποιον;... ως πότε;...»

Το πρόσωπό του σφίχτηκε, και τα ωραία του χαρακτηριστικά αλλοιώθηκαν από την οργή, εκείνη την αβάσταχτη οργή που κουβαλούσε μέσα του τόσα χρόνια.

Εντάξει, σκέφτηκε – αφού η μάνα του είχε αποφασίσει πως ήρθε η στιγμή να τελειώσει αυτό το κρυφό, θα της έκανε τη χάρη: θα έκανε μια κουβέντα μαζί της έξω απ' τα δόντια.

«Η Έλενα;» ρώτησε ήσυχα, καρφώνοντας τα μαύρα μάτια του στο ανήσυχο πρόσωπο της μάνας του.

«Κοιμήθηκε σε μια φίλη της στην Ύδρα. Και να 'θελα να της το απαγορέψω, μπορούσα;» έσπευσε εκείνη να δικαιολογηθεί. «Η αδερφή σου είναι τριάντα τρία πια, και ξέρεις πολύ καλά πως, από τότε που έπιασε δουλειά στην τράπεζα, το σπίτι της πέφτει λίγο».

«Θα τα πω μετά και μ' αυτήν» ανακοίνωσε ο Μαρτίνο, με ολοφάνερα απειλητικό τόνο στη φωνή του. «Προς το παρόν, μου αρκεί που ξέρω ότι εγώ και εσύ είμαστε μόνοι. Αν είναι να ειπωθούν αλήθειες, ας ειπωθούν εδώ και τώρα, ανάμεσα σ' εμένα και σ' εσένα, τα μόνα άμεσα ενδιαφερόμενα μέρη».

Κι άλλες φορές στο παρελθόν η Κατερίνα Λιβέρη είχε βρε-

θεί σε παρόμοια θέση, αλλά είχε κατορθώσει να ξεγλιστρήσει προφασιζόμενη κάποια αδιαθεσία, που πάντα έκανε τον γιο της να οπισθοχωρεί και να αναβάλλει τις ερωτήσεις του. Τώρα όμως, και μόνο κοιτώντας το πρόσωπό του, ήξερε πως δεν θα υπήρχε άλλη αναβολή. Ήταν έτοιμη πια να ταπεινωθεί, αν έπρεπε, προκειμένου να δει τα φαντάσματα στη ζωή του μοναχογιού της να ξορκίζονται και τα δεσμά του να λύνονται. Δεν ήταν το καναρίνι της αυτό που έπρεπε να πετάξει ελεύθερο, αλλά ο Μαρτίνος. Έπρεπε να φύγει οριστικά από αυτόν τον τόπο, να βρει τον δρόμο του και να γίνει ό,τι του άξιζε: δυνατός και ευτυχισμένος.

«Θέλω όλη την αλήθεια, μάνα» την προειδοποίησε. «Όχι μισόλογα και υπεκφυγές αυτή τη φορά. Δεν υπάρχει πια τίποτα που να φοβάσαι».

«Την ξέρεις την αλήθεια» του είπε εκείνη αμυντικά, αλλά αυτή η άμυνα ήταν αποτέλεσμα περισσότερο ενστίκτου παρά επιλογής.

Όταν ο Μαρτίνος θύμωνε, όταν γινόταν σοβαρός και πιεστικός, όπως τώρα, εξαφανιζόταν κάθε πραότητα από την όψη του και μεταμορφωνόταν σε φουρτουνιασμένο πέλαγος. Αρκούσε μόνο το βλέμμα του, εκείνο το σκοτεινό, ανταριασμένο βλέμμα, για να ζαρώσει μπροστά του ακόμα και ο πιο τρομακτικός δαίμονας. Δεν θα πρέπει να υπήρχαν μάτια πιο μαύρα από τα δικά του. Ολόμαυρα σαν φτέρωμα κορακιού και επιθετικά σαν ξίφη πολεμιστή. Ωρες ώρες τρόμαζε ακόμα κι εκείνη, η ίδια του η μάνα, η γυναίκα που κοιλοπονούσε μια ολόκληρη μέρα και μια νύχτα προτού τον φέρει ολομόναχη στον κόσμο, εκεί, στο ίδιο σπίτι όπου τώρα ήταν θεατής της οργής του και της λύπης του.

«Την ξέρω, ναι, αλλά μισή, όπως την κρυφάκουσα όταν ήμουν παιδί και όχι όπως μου την είπες εσύ ή ο πατέρας μου» της αποκρίθηκε ο Μαρτίνος. «Ο αληθινός, εννοώ» συμπλήρω-

σε ειρωνικά, και για πρώτη φορά στα τόσα χρόνια δεν λύγισε στη θέα των υγρών της ματιών και των πυρακτωμένων της μάγουλων.

«Δεν σου αρκεί;»

«Όχι, δεν μου αρκεί, μητέρα» της απάντησε υπομονετικά, παρόλο που δεν είχε πλέον ρανίδα υπομονής. «Δεν μου αρκεί να αποκαλώ τον πατέρα μου “καπετάνιο” και τον αδερφό μου “φίλο”. Δεν μου αρκεί να περιμένω κάθε καλοκαίρι τον ερχομό του και να απογοητεύομαι κάθε φθινόπωρο με το φευγιό του. Τέλος, αγαπημένη μου μητέρα, για να γίνω και λίγο ωμός, δεν μου αρκούν τα ωραία του δώρα, που σίγουρα μου τα κάνει από τύψεις, όταν ξέρω πως δικαιοματικά μου ανήκουν όσα απολαμβάνουν τα νόμιμα παιδιά του. Ξέρω ότι με αγαπάει...» μαλάκωσε προς στιγμήν «όπως ξέρω και ότι θα μου άπλωνε ευχαρίστως το χέρι αν ζητούσα τη βοήθειά του. Όμως έχω κι εγώ την περηφάνια μου. Ξέρει πως είμαι γιος του, αλλά ποτέ δεν επιδίωξε να με βάλει στην οικογένειά του. Ούτε πριν ούτε μετά τον θάνατο του τομαριού που παντρεύτηκες».

«Π’ αυτό ακριβώς πρέπει να κοιτάξεις τον εαυτό σου» του είπε σχεδόν ικετευτικά η μάνα του. «Θυσιάσες τη ζωή σου περιμένοντας, τη στιγμή που ήταν ξεκάθαρο πως όσα μπορούσε να σου δώσει δεν θα ήταν ποτέ αυτά που ήθελες».

«Πατί;» ακούστηκε ραγισμένη η φωνή του. «Επειδή ντρεπόταν για μένα, έτσι; Ή μήπως επειδή φοβόταν ότι θα ξεπερνούσα σε ταλέντα τον κανακάρη του;»

«Πάψε! Ο Άρης είναι φίλος σου. Δεν κάνει να μιλάς έτσι».

«Μιλάω ακριβώς όπως νιώθω. Στο κάτω κάτω, δεν είναι εδώ για να με ακούσει».

«Δεν ωφελεί, δεν το βλέπεις;» βγήκε ψιθυριστή η φωνή της γυναίκας, αλλά, ακόμα και έτσι, ήταν πλημμυρισμένη από όλα της τα συναισθήματα. «Εγώ έχω χρόνια να μιλήσω με τον... πατέρα σου» κόμπιασε «αλλά εσύ περνάς πολλές ώρες μαζί

του τα καλοκαίρια και τον έχεις μάθει πια. Δεν μπορεί να αφοσιωθεί ολοκληρωτικά σε τίποτα πέρα από τη μανία του να κυνηγάει θησαυρούς. Τι μερτικό ζητάς από αυτόν; Νομίζεις πως ο Άρης, παρόλο που μεγάλωσε κοντά του, νιώθει στ' αλήθεια γιος του; Δυστυχισμένος είναι κι αυτός ο δόλιος. Όποτε του μιλάω, βλέπω ένα δυστυχισμένο παιδί».

«Αυτό δεν αλλάζει τα γεγονότα» έβγαλε ο Μαρτίνος από τη ζώνη του το πακέτο με τα τσιγάρα του με σαφή πρόθεση να ανάψει ένα, παρότι απέφευγε όσο μπορούσε την κακή αυτή συνήθεια.

Έπειτα, κοιτώντας τη μάνα του ψυχρά, συνέχισε:

«Και τα γεγονότα λένε πως ήσουν παντρεμένη γυναίκα με παιδί όταν τραβήχτηκες με τον πατέρα του».

Το γερό της χέρι έπεσε βαρύ στην αριστερή πλευρά του προσώπου του και, παρά το μικρό της ανάστημα, φάνηκε πανύψηλη όταν σηκώθηκε και στάθηκε απέναντί του. Τα χείλη της έτρεμαν, και τα χλωμά της μάγουλα γέμισαν δάκρυα.

Ο Μίνος μετάνιωσε αμέσως μόλις ξεστόμισε αυτές τις κουβέντες, αλλά τώρα πια ήταν αργά για να τις πάρει πίσω. Δεν θυμόταν να είχε μιλήσει ποτέ άλλοτε στη μάνα του με τόση ασέβεια. Πέρα από την παθολογική αδυναμία που της είχε, τη θαύμαζε για το κουράγιο της να υπομείνει τον βάνουσο χαρακτήρα του άντρα της και για την αξιοπρέπεια με την οποία μεγάλωσε τον ίδιο και την αδερφή του. Τώρα όμως ήταν αργά για να κλείσει ξανά ο ασκός του Αιόλου. Αν έκρινε από την όψη της, οι άνεμοί του ήδη έσπερναν θύελλες.

«Τον ερωτεύτηκα!» φώναξε η Κατερίνα Λιβέρη πνιγμένη από τους λυγμούς. «Ήμουν είκοσι χρονών, παντρεμένη με έναν άνθρωπο που μου είχαν φορτώσει οι γονείς μου και που αποδείχτηκε ο χειρότερος τύραννος του κόσμου. Ήμουν μισοπεθαμένη απ' το ξύλο όταν βούτηξα στη θάλασσα για να τελειώσω ό,τι είχε αρχίσει εκείνος. Ο Λουκάς έκανε καταδύσεις για

να βρει έναν θησαυρό όταν με έβγαλε μελανιασμένη απ' τον πάτο... Δεν του φανέρωσα ποτέ την αλήθεια. Όπως πολύ σωστά μου είπες, είχα ήδη ένα παιδί... Αφού πέρασε η τρέλα της στιγμής και σώθηκα, αποφάσισα να μείνω με τον άντρα μου, όποιος κι αν ήταν, όσο μαύρη κι αν φάνταζε η ζωή μαζί του... Άφησα τον Λουκά να πιστεύει πως γύρευα μόνο λίγες βραδιές περιπέτειας, πως ήμουν άλλη μια επαρχιώτισσα που ήθελε να δοκιμάσει μερικές απαγορευμένες χαρές. Συναντηθήκαμε κρυφά κάποιες νύχτες μέσα σε ένα καλοκαίρι, και αυτό ήταν όλο. Εκείνος επέστρεψε στους θησαυρούς του και στην οικογένειά του, και εγώ... εγώ απόκτησα εσένα, τον δικό μου θησαυρό, τον γιο μου, το καμάρι μου... Δεν του είπα ποτέ ότι ήσουν παιδί του, αλλά το κατάλαβε. Το επόμενο καλοκαίρι, όταν συναντηθήκαμε ξανά, δεν μπόρεσα να του πω ψέματα. Έχεις τα μάτια του και το χρώμα των μαλλιών του. Όταν σε είδε για πρώτη φορά, τριών μηνών μωρό ήσουν, έκλαψε. Μου πρότεινε αμέσως μια άνετη ζωή μακριά από τον άντρα μου, αλλά αρνήθηκα. Το μόνο που δεν μπόρεσα να του στερήσω ήταν να σε βλέπει τα καλοκαίρια. Όμως εγώ έκοψα κάθε επαφή μαζί του. Μέχρι να σταθείς καλά στα πόδια σου και να σου επιτρέψω να κατεβαίνεις μόνος στην παραλία, σας παρακολουθούσα από απόσταση, από τον ίδιο βράχο απ' όπου σ' αρέσει να βλέπεις τις ανατολές σου τώρα. Δεν έχω τίποτα να καταλογίσω στον Λουκά Στασινό» κατέληξε, κάνοντας μεταβολή για να καταπιαστεί ξανά με τα αγαπημένα της καναρίνια. «Τίποτα απολύτως. Υπήρξε για σένα πατέρας τόσο όσο του επέτρεψα εγώ να είναι».

Ο Μίνος σηκώθηκε από τη θέση του και την πλησίασε. Χωρίς να πει τίποτα, αγκάλιασε τη λεπτή της μέση και ακούμπησε το πιγούνι του στην κορυφή του κεφαλιού της. Άκουσε τον βαθύ αναστεναγμό της και της έσκασε ένα φιλί στο μάγουλο.

«Δεν θέλω να στενοχωριέσαι» της είπε με ειλικρίνεια. «Ωρες

ώρες με πνίγει ο θυμός για τα χρόνια που σπαταλήσαμε κοντά στον Λιβέρη, αλλά μετά μου περνάει. Ξέρεις τώρα πώς είμαι εγώ, ρε μάνα. Φουσκώνω και ξεφουσκώνω γρήγορα, σαν γαλοπούλα που τρέχουν να την πιάσουν».

«Έπρεπε να μείνω εδώ...» μονολόγησε εκείνη, σαν να μην τον είχε ακούσει. «Εδώ μεγάλωσα, αυτά τα χώματα ήξερα να πατάω, και δεν πήγα σχολείο για να καταλάβω τι γίνεται παραέξω. Ο Λουκάς ήθελε να με πάρει στην Αθήνα. Ήθελε να με βάλει σε ένα σπίτι και να βρίσκεται κοντά μου όποτε του περισσευε χρόνος. Μπορούσα να το κάνω εγώ αυτό; Πες μου, παιδί μου, μπορούσα; Αν το έκανα, θα ντρεπόμουν να σας κοιτάξω στα μάτια. Τουλάχιστον εδώ ήμουν στα μέρη μου και σας προστάτευα από τον Αντώνη με όποιον τρόπο μπορούσα. Τον άφηνα να ξεσπάει μόνο σ' εμένα, και τις λίγες φορές που τα 'βαλε μαζί σας κόντεψα να τον σκοτώσω. Πέθανε πιστεύοντας πως είχε μια γυναίκα και δύο παιδιά, Μίνο. Τ' ακούς; Δύο παιδιά» τόνισε. «Δεν γύρισε ποτέ κανείς να σε πει μπάσταρδο, όπως θα γινόταν σίγουρα αν έφευγα αποδώ και πήγαινα στην Αθήνα».

«Έκανες το σωστό» την καθησύχασε ο Μίνος, πονώντας που την έβλεπε τόσο τσακισμένη.

«Όμως εσύ πρέπει να φύγεις!» του είπε με ζέση.

Ήταν τόσο μικροσκοπική μπροστά του... Ο γιος της με τα χρόνια είχε εξελιχθεί σε σωστό γίγαντα. Την περνούσε σχεδόν δύο κεφάλια, κι όταν την αγκάλιαζε θα νόμιζε κανείς ότι έκλεινε στα μπράτσα του μια κούκλα.

«Τράβα να κυνηγήσεις τα όνειρά σου, ακόμα κι αν χρειαστεί να πέσεις κάτω πολλές φορές. Βρες μια καλή γυναίκα και κάνε παιδιά. Εσύ θα γίνεις άξιος πατέρας, το ξέρω. Κοντά σου θα είναι ευτυχισμένα τα παιδιά σου».

«Μη μου αρχίζεις πάλι τα παντρολογήματα» επιχείρησε ο Μίνος να ξεφύγει. «Προηγείται η Έλενα, άλλωστε. Και, μια που

την αναφέραμε, μπορείς να μου πεις πώς της επέτρεψες να την κοπανήσει όλη τη νύχτα; Την έχεις γνωρίσει αυτή τη φίλη της; Τι σόι κουμάσι είναι; Κάτσε να 'ρθει, και θα την κανονίσω».

Η μητέρα του τον αγνόησε και, αφού τραβήχτηκε λίγο, τον κοίταξε αυστηρά.

«Αυτή θα τον βρει τον δρόμο της, γυναίκα είναι. Μ' εσένα όμως τι θα γίνει; Αυτό θέλεις να κάνεις μια ολόκληρη ζωή; Να πουλάς ψάρια στις ταβέρνες και να φτιάχνεις βρύσες στα σπίτια των πλουσίων; Κάποτε μου είχες πει ότι θέλεις να γίνεις σαν τον... καπετάνιο. Μπορούν να βρεθούν τα χρήματα, αν αυτά σου λείπουν. Κι αν αποφασίσεις να γίνεις σαν αυτόν, εγώ ξέρω ότι θα γίνεις καλύτερος».

«Όλα με τη σειρά τους» της αποκρίθηκε ήρεμα ο Μίνος, επειδή δεν ήθελε να την κακοκαρδίσει. «Τράβα τώρα να μου φτιάξεις έναν καφέ, κι ας αφήσουμε τα λόγια για άλλη ώρα. Δεν τελειώνουν αυτά. Σε αντίθεση με την Αλίκη Στασινού, που δεν μπορεί να περιμένει».

Η μάνα του τον κοίταξε έκπληκτη.

«Είναι εδώ η κόρη του Λουκά;»

Ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους του.

«Έτσι μου μήνυσε η παραδουλεύτρα της. Τη συνάντησα στην Ύδρα χθες και μου είπε ότι η αφεντικίνα της έχει μια δουλειά να μου δώσει».

«Πρόσεχε» τον προειδοποίησε η μάνα του. «Πρόσεχε πολύ με τούτο το θηλυκό. Είναι ψυχρή και υπολογίστρια, σαν τη μάνα της. Σε έχει βάλει στο μάτι από χρόνια».

«Τρελάθηκες, κυρα-Κατερίνα;» πέρασε ο Μίνος τα τραχιά του δάχτυλα μέσα από τα νοτισμένα από την αρμύρα μαλλιά του και χαμογέλασε. «Αφού είναι αδερφή μου».

«Δεν είναι» τον πληροφόρησε. «Ο Λουκάς μού είχε εξομολογηθεί ότι η γυναίκα του ήταν έγκυος από άλλον όταν την παντρεύτηκε. Ήταν το τίμημα που έπρεπε να πληρώσει για να

παντρευτεί και την περιουσία της μαζί με αυτήν. Αργότερα, βέβαια, μου είπε πως έμαθε να την αγαπάει. Πάντα με τον τρόπο του φυσικά, αλλά την αγάπησε».

«Μάλιστα».

Η πληροφορία δεν τον σοκάρισε και πολύ. Ένα πράγμα που είχε μάθει από τις επαφές του με τους πλούσιους τόσα χρόνια ήταν ότι θα έκαναν πολύ περισσότερα από έναν ανεπιθύμητο γάμο στο όνομα του χρήματος. Ωστόσο, η μητέρα του άδικα ανησυχούσε. Όσο όμορφη και πονηρή κι αν ήταν η δεσποινίδα Στασινού, αυτός δεν ενδιαφερόταν. Μόνο ένα θηλυκό είχε ερωτευτεί παράφορα μέχρι τώρα: τη θάλασσα με τα μυστικά της.

«Έχω δει πώς σε κοιτάζει» επέμεινε η μητέρα του. «Δεν σε βλέπει πια σαν τον καλό παιδικό της φίλο που κάνει διασκεδαστικά τα καλοκαίρια της. Σε θέλει, γιε μου. Θέλει μαζί σου πολύ περισσότερα από λίγες ξέγνοιαστες στιγμές στην παραλία».

«Μην ανησυχείς, μάνα, και δεν έχω σκοπό να γίνω το παιχνιδάκι κανενός. Τράβα τώρα να μου φέρεις αυτόν τον καφέ και λίγη από την πίτα σου. Θα τα πούμε άλλη ώρα».

Η Κατερίνα Λιβέρη κίνησε για το εσωτερικού του μικρού τους σπιτιού με έναν αναστεναγμό. Πολλά πράγματα είχαν αλλάξει στον χαρακτήρα του γιου της καθώς μεγάλωνε, αλλά τουλάχιστον ένα παρέμενε σταθερό και θα παρέμενε έτσι ως τα βαθιά του γεράματα: ήταν αγύριστο κεφάλι.

Ο Μίνος στάθηκε στη δυτική πλευρά της αυλής, εκεί όπου η θέα της θάλασσας δεν κρυβόταν από κανένα φυσικό ή τεχνητό εμπόδιο. Εισέπνευσε τον μυρωμένο πρωινό βοριά και άφησε το βλέμμα του να σταθεί σε ένα καράβι κάπου στο βάθος του ορίζοντα. Κάποια μέρα ένα τέτοιο θα κουμαντάριζε κι αυτός, ορκίστηκε. Ένα μεγάλο, γερό σκαρί, γεμάτο από τα ακριβότερα μηχανήματα του κόσμου, έτοιμο να οργώσει τους βυθούς για να βρει τους θησαυρούς του.

Ναι, μια μέρα θα γινόταν αυτό. Σίγουρα.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Η άσημη ηθοποιός Ρέα Γαλάνη, στον δυσκολότερο ρόλο της καριέρας της, καλείται να υποδυθεί την πανέμορφη κοσμοπολίτισσα Μάγδα Κέλερ, που της μοιάζει εκπληκτικά. Έτσι, μεταμορφωμένη στη σωσία της, καταφθάνει στην Ύδρα για να γοητεύσει και να οδηγήσει σε γάμο τον πρώην σύζυγο της Μάγδας, προκειμένου αυτή να εξασφαλίσει μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή και στη μητρότητα.

Το σχέδιο αποκτά αναπάντεχη τροπή όταν η Ρέα βρίσκεται αντιμέτωπη με τον πρώην εραστή της σωσία της, τον Μαρτίνο Λιβέρη, ο οποίος δεν ξέχασε ποτέ τη φρικτή προδοσία της ερωμένης του.

Οι βίαιες συναισθηματικές συγκρούσεις της Ρέας από αυτή την απάτη τη φέρνουν στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Και η τραγωδία μοιάζει βέβαιη όταν η κοπέλα άθελά της μετατρέπεται σε καταλύτη για την ανεύρεση ενός μικρού στόλου βυθισμένου επί αιώνες στα ανοιχτά των Οινουσσών, συνδεδεμένου με μια βαριά κατάρα.

Τέσσερα πρόσωπα μάχονται να ορθώσουν απόρθητα τείχη γύρω από την καρδιά τους. Ένας θανάσιμος εχθρός παραμονεύει στις σκιές. Και μια καταιγίδα μαίνεται, απειλώντας να αφήσει στο πέρασμά της ανεμοδαρμένα βράχια.

*Ένας λάθος έρωτας στο σωστό μονοπάτι
ή ένα λάθος μονοπάτι με τον σωστό έρωτα
θα οδηγήσει στην αληθινή αγάπη;*

www.minoas.gr

9 786180 260014
ISBN 978-618-02-6001-4

ΚΩΔ. 35429